Цей проминальний світ, де ворогів і друзів
єднає часолет, єднає часоплин.
Незчуєшся — аж ти вже на останнім прузі,
ну а за ним, за ним — лише гіркий полин.

Цей неповторний світ, де зненависть з любов'ю
у спалаху життя переплелись навік,
де поклик джерела і прагнення оновлень —
як прихисток труни, як немовляти крик.

Цей незникомий світ, жорстокий і ласкавий,
котрий мене й тебе виґойдував і вчив,
аби ніхто із нас не скис і не розкаявсь
утому, що любив, ненавидів, грішив.

Цей незабутній світ — із темряви і світла,
із щастя і добра, із горя і біди,
залишиться по нас, як прокурор і свідок
людських химерних доль, що зникли назавжди.

Цей несходимий світ, що хлюпає у вени
прийдешніх поколінь прийдешньої доби...
Хай що б там не було — він щедрим був для мене
на радість і біду, на цей прощальний біль.